

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **V. H.**
zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00,
ID datové schránky: 8y9k2y7

proti
žalovanému: **Městský úřad Trutnov**
Slovanské náměstí 165, 541 16 Trutnov

ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2017, pod sp. zn. FO/SM/EX/2017/82,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2017, pod sp. zn. FO/SM/EX/2017/82, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16 600 Kč do 10 dnů od právní moci rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí – exekučního příkazu na srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady

za pracovní příjem – kterým byla nařízena exekuce z důvodu existence nedoplatků na pokutách uložených ve správním řízení.

1) Obsah žalobních bodů

2. K věci žalobce uvedl, že žalovaný vydal dne 24. dubna 2017 exekuční příkaz, pod značkou FO/SM/EX/2017/82, ve kterém konstatoval, že exekučním titulem je rozhodnutí o přestupku ze dne 27. září 2016, č. j. 2016/3344/SPR/SEV, který se stal vykonatelným dne 28. listopadu 2016. O existenci rozhodnutí o přestupku se však žalobce dozvěděl až z exekučního příkazu, neboť rozhodnutí o přestupku nebylo žalobci ani jeho zmocněnci doručeno. Z toho důvodu se žalobce neprodleně po doručení exekučního příkazu dotazoval žalovaného na předmětné rozhodnutí a žádal o jeho zaslání. Rozhodnutí o přestupku bylo doručeno zmocněnci na základě tohoto dotazu dne 3. května 2017 a žalobce proti němu podal odvolání prostřednictvím svého zmocněnce. Toto odvolání bylo postoupeno nadřízenému správnímu orgánu, Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje k dalšímu řízení; nebylo přitom předběžně posouzeno jako opožděné či nepřipustné, neboť se tak z příslušného vyrozumění o postoupení nadřízenému správnímu orgánu nepodává.
3. Žalobce zdůraznil, že z důvodu, že o podaném odvolání nebylo dosud nadřízeným správním orgánem rozhodnuto, není exekuční titul, na základě kterého byl vydán exekuční příkaz, pravomocný ani vykonatelný. Jelikož exekuční příkaz je rozhodnutím, proti kterému nelze podat odvolání či jiný řádný opravný prostředek dle ustanovení § 178 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), lze se jeho zrušení domáhat u příslušného soudu.
4. Žalobce uvedl, že podal námitku proti exekučnímu příkazu podle § 159 daňového řádu, avšak z právní opatrnosti podává tuto žalobu, neboť v případě, že by o námitce správce daně nerozhodl, uplynula by žalobci lhůta k podání správní žaloby proti exekučnímu příkazu. Podání žaloby proti exekučnímu příkazu jako rozhodnutí je přípustné dle § 68 správního řádu soudního, neboť se na exekuční příkaz hledí jako na rozhodnutí, u kterého však zákon nepřipouští odvolání. Podání námítky podle ust. § 159 daňového řádu nevylučuje možnost podání žaloby proti exekučnímu příkazu správce daně, jelikož námitka není považována za řádný opravný prostředek podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. listopadu 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 – 32 „*Námitka podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2014, není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Proto je žaloba ve správním soudnictví proti exekučnímu příkazu správce daně vydanému podle § 178 odst. 1 daňového řádu ve smyslu § 5 s. ř. s. přípustná, i když daňový subjekt námitku proti exekučnímu příkazu správce daně před podáním správní žaloby neuplatnil.*“
5. Dále uvedl, že exekuční příkaz byl vydán dne 24. 4. 2017, tedy v době, kdy nebylo rozhodnutí I. stupně řádně doručeno a exekuční titul tak nebyl pravomocný ani vykonatelný. Žalobce po doručení rozhodnutí podal odvolání. Rozhodnutí o odvolání taktéž nebylo doručeno. O existenci rozhodnutí o odvolání se žalobce dozvěděl z „odpovědi – přípis ke sdělení“ ze dne 15. 2. 2018, č. j. MUTN 16675/2018. Exekuční příkaz je tak stále nezákonný, neboť nebyl řádně doručen exekuční titul na základě, kterého je možné pokutu vymáhat. Ani dnešního dne neexistuje exekuční titul, který by byl pravomocný a vykonatelný.

6. Žalobce měl za to, že žalovaný i Krajský úřad Královéhradeckého kraje porušili § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého *„Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky“*. Dle § 34 odst. 2 správního řádu *„S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“* Zmocněnec však takovým rozhodnutím nedisponuje, takové rozhodnutí nebylo zmocněnci doručeno. Pokud úřady nedoručovaly prostřednictvím datové schránky, připadá v úvahu, že buď nedoručovaly vůbec, nebo doručovaly prostřednictvím poštovních služeb. Pokud úřady doručovaly prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, porušily § 19 správního řádu. Zmocněnec není povinen přebírat poštu na adrese trvalého pobytu ve chvíli, kdy si zřídí datovou schránku. Zmocněnec má zřízenou datovou schránku od 27. 2. 2015 a zpřístupněnou od 15. 3. 2015. V době doručování obou rozhodnutí tak zmocněnec měl zpřístupněnou datovou schránku.
7. Dále žalobce připomenul, že obdobný případ posuzoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 10. dubna 2013, č. j. 4 As 6/2013-28, ve kterém konstatoval v bodu [9]: *„Zásadně se předpokládá, že každý je povinen zajistit si na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) přebírání písemností zasílaných orgány veřejné moci a v opačném případě je povinen nést příslušné negativní následky včetně případné fikce doručení písemností, o kterých se případně adresát ve skutečnosti ani nedozvěděl. Pokud si však adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 23 odst. 4 správního řádu) vyloučeno. Z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by si stěžovatel doručovanou písemnost (napadené rozhodnutí žalovaného) převzal, a závěr o doručení nelze učinit ani z pouhé skutečnosti, že podle záznamu poštovního doručovatele byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena do poštovní schránky stěžovatele. Pokud totiž žalovaný nepostupoval procesně správným způsobem při doručování, a nemohla se v důsledku toho uplatnit fikce doručení, leží důkazní břemeno ohledně skutečného doručení napadeného rozhodnutí na žalovaném, přičemž žalovaný žádné důkazy nepředložil. Za důkaz toho, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí fakticky doručeno, nelze považovat obsah podané žaloby (respektive v ní uvedené datum a číslo jednací napadeného rozhodnutí a způsob výroku), neboť nelze vyloučit možnost, že se dané informace stěžovatel mohl dozvědět i jiným způsobem, aniž by mu napadené rozhodnutí žalovaného muselo být skutečně doručeno.“* A dále uvedl v bodu [12]: *„Protože tedy napadené rozhodnutí žalovaného nebylo procesně správně doručeno stěžovateli a ani ze správních spisů ani ze soudního spisu nevyplývá, že by k tomuto doručení případně došlo dodatečně, napadené rozhodnutí žalovaného není v právní moci. Nezbyvá než učinit závěr, že jedna z podmínek řízení (doručení napadeného rozhodnutí žalobci) není splněna.“* Takový názor následně potvrdil Nejvyšší správní soud v dalším rozsudku ze dne 30. listopadu 2016, č. j. 3 As 26/2016-45. A v neposlední řadě i rozsudku ze dne 22. března 2017, č. j. 6 As 5/2017-22, ze kterého byla uveřejněna právní věta ve znění: *„Orgán veřejné moci doručuje dokumenty do datové schránky dle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, pokud má příjemce zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku k okamžiku vypravení doručované písemnosti.“*

8. Žalovaný měl povinnost doručovat rozhodnutí do datové schránky zmocněnce, tak neučinil ani žalovaný ani nadřízený krajský úřad. Exekuční titul tak není do dnešního dne pravomocný ani vykonatelný, exekuční příkaz byl vydán nezákonně, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. Žalovaný by měl nezákonně vydaný exekuční příkaz zrušit. I kdyby v mezidobí krajský úřad rozhodnutí o odvolání žalobci řádně doručil, bylo by v rozporu se zákonem, pokud by žalovaný pokračoval v provedení exekuce na základě nezákonně vydaného exekučního příkazu. Pokud by žalovaný chtěl provést exekuci, měl by exekuční příkaz zrušit a vydat nový zákonný.

2) Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žaloba sice zpochybňuje doručení rozhodnutí správním orgánem I. stupně i následně rozhodnutí o odvolání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (včetně následného doručení fikcí podle § 24 správního řádu), při tom však pomíjí skutečnost zřejmou z uvedeného správního spisu, kdy žalobce udělil plnou moc zmocněnci Ing. M. J., který tuto jemu udělenou plnou moc ze dne 30. 5. 2016 správnímu orgánu I. stupně zaslal 31. 5. 2016 e-mailovým podáním opatřeným uznávaným elektronickým podpisem, s uvedeným rozsahem plné moci „pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností“. Tato plná moc byla přílohou podání, ve kterém zmocněnec Ing. M. J. sděloval správnímu orgánu vůli zmocnitele cit. „že tento se rozhodl výpověď odepřít, neboť jejím provedením by jemu samému či osobě jemu blízké vzniklo riziko zahájení stíhání pro spáchání přestupku“. Dále v tomto podání zmocněnec uvedl: „Prosím Vás, poštu mi zasílejte na doručovací adresu: Ing. M. J.“ Správní orgány obou stupňů proto v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu doručovaly zmocněnci na jím v řízení uvedenou doručovací adresu v přesvědčení, že to může přispět k urychlení řízení.
10. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že účastníkem řízení, nebo jeho zmocněncem, v řízení uvedená doručovací adresa má být použita přednostně před doručováním prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (jak to stanoví § 19 odst. 1 správního řádu), protože v opačném případě by musel správní orgán doručovat jak do datové schránky, aby vyhověl požadavku dle § 19 odst. 1 správního řádu, tak i současně na doručovací adresu, podle projevené vůle účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce, nebo se touto vůlí vůbec neřídit. Takový výklad se však žalovanému jeví odporující smyslu a textu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“) a také správního řádu, který neuvádí, že by účastníkovi mělo být doručováno na více adres zároveň. Dále i proto, že by pak nebylo zřejmé, které doručení má způsobovat následky s ním spojené. Dle § 6 odst. 2 má správní orgán povinnost dotčené osoby co nejméně zatěžovat. Doručování jak na adresu pro doručování tak do datové schránky by dotčené osoby zbytečně zatěžovalo, neboť by si musely převzít tu samou zprávu na dvou místech. Podle názoru žalovaného nemůže správní orgán „nutit“ účastníka řízení nebo jeho zmocněnce, aby poštu přijímal jen v datové schránce, tuto povinnost mají orgány veřejné správy, ale nikoliv fyzické osoby ani fyzické osoby podnikající. Vychází při tom z uvedeného zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně z ustanovení § 17 „Doručování dokumentů orgánů veřejné moci prostřednictvím datové schránky“, odst. 2, který uvádí cit. „*Připouští-li jiné právní předpisy doručování prostřednictvím datových schránek, pořadí*

způsobů doručování stanovené těmito právními předpisy zůstává ustanovením odstavce 1 nedotčeno.“ A dále tedy, připouští-li správní řád v § 19 odst. 4 cit. *„Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“; pak žalovaný dovodil, že účastník řízení, resp. jeho zmocněnec – ač již měl zřízenou datovou schránku, projevil v souladu se zákonnou úpravou závazně svoji vůli k tomu, aby mu správní orgán doručoval na „doručovací adresu“, nikoliv podle § 19 odst. 1 správního řádu do datové schránky. Opačným výkladem by podle žalovaného rezignoval správní orgán na respektování svobodného rozhodnutí účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce pro dané řízení, jak mu má doručovat.

11. Dále žalovaný uvedl, že teprve ve svém elektronickém podání, opatřeném ověřeným podpisem, doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 25. 4. 2017, požádal zmocněnec Ing. M. J. o doručení rozhodnutí č.j. 2016/3344/SPR/SEV do jeho datové schránky, a to slovy cit. *„Z právní opatrnosti se do uvedeného rozhodnutí odvolávám a zdvořile Vás tedy žádám o to, zda byste mi ho mohli zaslat do mé datové schránky.*“ Požádal-li tedy zmocněnec o zaslání jednoho konkrétně vymezeného rozhodnutí do datové schránky, stěží z toho lze usuzovat, že svoji vůli (aby mu bylo doručováno na doručovací adresu) vyjádřenou předtím v řízení změnil, když tak navíc učinil až 25. 4. 2017 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně (následně po doručení fikcí zmocněnci) nabylo právní moci již dne 26. 10. 2016. Žalovaný dále uvedl, že zmocněnec, tedy zástupce podle § 32 a 33 správního řádu, v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

3) Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. Žalobce k argumentaci žalovaného uvedl, že zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, je lex specialis ke správnímu řádu. Tento zákon v § 17 stanovuje, že „*[u]možňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.*“ Výrazem „*umožňuje-li to povaha dokumentu*“ se rozumí takový dokument, který např. nepřesahuje maximální datový objem 10 MB nebo neobsahuje nepřípustný formát. V posuzovaném případě byl doručovaný dokument způsobilý pro doručování datovou schránkou. Dále s ohledem na znění citovaného ustanovení je zřejmé, že toto ustanovení je svou povahou kogentní a tedy se od něho nelze odchýlit. Správní orgán má zákonnou povinnost doručovat písemnosti do datové schránky. Požadavek nedoručovat do datové schránky považuje žalobce za požadavek v rozporu se zákonem.
13. K tomu žalobce dále dodal, že zmocněnec uvedl, že prosí o doručování pošty (tedy poštovních zásilek) na poštovní adresu, nikoli o doručování veškerých písemností. Zmocněnec spatřoval ve sdělení poštovní adresy toliko možnost správního orgánu doručovat mu písemností, které z povahy věci není možné doručovat elektronicky, například originály písemností, hmotné důkazy, apod. Nelze přičítat žalobci k tíži, že jeho zmocněnec sdělí i sekundární adresu pro doručování. Další důležitou skutečností je fakt, že zmocněnec toto sdělení ohledně doručování na poštovní adresu uvedl ještě před zahájením řízení o přestupku, tedy v odepření výpovědi zmocnitelem poté, kdy zmocniteli byla doručena výzva k podání vysvětlení. Řízení o přestupku tedy nebylo v době sdělení ani zahájeno.
14. Dále uvedl, že správní řád taktéž stanovuje primárně doručování do datové schránky v § 19 odst. 1 „*Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.*“ A až v situaci, kdy to není možné, povoluje doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či na sdělenou adresu pro doručování. V opačném případě poruší zákonnou povinnost doručovat do datové schránky.
15. Žalobce se neztotožnil s názorem, že doručování prostřednictvím pošty, jejíž proces doručování zpravidla trvá 2-3 dny, oproti doručování do datové schránky, kdy je dodáno v té samé vteřině odeslání, je urychlením řízení. Navíc obecně je doručování do datové schránky považováno za nejrychlejší a nejspolehlivější způsob doručování písemností. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 305/2015 – 28, jehož právní věta zní: „*Datová schránka představuje preferovaný způsob doručování, přičemž pokud soud tento způsob doručování nezvolí, může se jednat o procesní pochybení, které nelze zhojit ani tím, že bylo doručeno do sídla zástupce stěžovatele jiným způsobem. Na straně druhé z tohoto právního názoru plyne, že jiné způsoby doručování soudních písemností advokátům jako zástupcům účastníků řízení jsou přípustné tehdy, existují-li pro takový postup překážkové důvody objektivní povahy, např. dočasná nefunkčnost systému datových schránek, nefunkční datová schránka adresáta apod.*“ Z citovaného rozsudku lze dle žalobce analogicky dovodit, že primárně se vždy doručuje účastníkům do datové schránky a v případě nemožnosti takového doručení ve smyslu § 19 odst. 2

správního řádu, je možné doručovat poštou. Nemožností se pak dle citovaného rozsudku rozumí dočasná nefunkčnost systému datových schránek, nefunkční datová schránka adresáta, apod. Totožně se pak vyslovil i další senát v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 As 95/2013 – 22.

16. Žalobce rozporoval názor žalovaného, že odvolací orgán měl taktéž doručovat na poštovní adresu, neboť stále byl účinný projev vůle zástupce ohledně doručování na adresu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010 – 56 uvedl, že sdělení adresy pro doručování se týká pouze toho správního orgánu, vůči kterému takovou vůli vyslovil. Nikoli tedy odvolací orgán. *„Sdělení stěžovatele stran doručování nelze pojímat absolutně a zcela neomezeně pro jakýkoli správní orgán, který v budoucnu bude vést další řízení. Není vyloučeno, aby účastník řízení např. pro řízení o odvolání, popř. o mimořádném opravném prostředku si zcela legitimně určil, právě např. i z důvodu urychlení řízení, jinou doručovací adresu, popř. adresu elektronickou.“*
17. Dále žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze kterých lze a contrario dovozovat pochybení správního orgánu při doručování. V rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95, Nejvyšší správní soud posuzoval případ, kdy správní orgány nerespektovaly pravidla pro doručování, neboť doručovaly svá rozhodnutí zástupci stěžovatele prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ačkoliv měl zřízení a zpřístupnění datovou schránku. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že materiální funkce doručení byla naplněna, neboť zmocněnec se seznámil s obsahem rozhodnutí. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88, Nejvyšší správní soud zopakoval výše uvedené závěry *„Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (...). Pokud tedy bylo rozhodnutí doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nemohlo mít v posuzované věci pochybení žalovaného vliv na platnost doručení se všemi jeho účinky.“*
18. Žalobce upozornil, že v tomto případě se zmocněnec s doručovaným rozhodnutím neseznámil, a proto nebyla materiální funkce doručení naplněna. Zmocněnec se doručovaným rozhodnutím prvního stupně seznámil až dne 3. 5. 2017, kdy mu bylo poprvé doručeno do jeho datové schránky. Rozhodnutí krajského úřadu bylo žalobci doručeno až dne 2. 3. 2018 do jeho datové schránky na jeho žádost.

3) Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.r.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili v souladu s ust. § 51 uvedené právní úpravy s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
20. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobce udělil dne 30. 5. 2016 plnou moc zmocněnci Ing. M. J., pro zastupování ve věci 2016/3344/SPR/SEV, tedy ve věci předvolání k podání vysvětlení s uvedeným rozsahem plné moci „pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností“. Uvedený zmocněnec pak tuto plnou moc spolu s e-mailovým

podáním opatřeným uznávaným elektronickým podpisem, zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 31. 5. 2016. Tato plná moc byla přílohou podání, ve kterém zmocněnec Ing. M. J. sděloval správnímu orgánu vůli zmocnitele cit. „že tento se rozhodl výpověď odepřít, neboť jejím provedením by jemu samému či osobě jemu blízké vzniklo riziko zahájení stíhání pro spáchání přestupku“. Dále v tomto podání zmocněnec uvedl: „Prosím Vás, poštu mi zasílejte na doručovací adresu: Ing. M. J.“

21. Dále považuje krajský soud ze zřejmé, že správní orgány obou stupňů doručovaly dle § 19 odst. 4 správního řádu zmocněnci na jím uvedenou doručovací adresu M. 989/7, P. 9, v přesvědčení, že to může přispět k urychlení řízení. Na tuto adresu bylo žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce doručeno i rozhodnutí o přestupku ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 2016/3344/SPR/SEV, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku a za to mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Z doručanky přiložené k tomuto rozhodnutí pak vyplynulo, že zásilka byla adresována uvedenému zmocněnci, který si ji osobně nepřevzal, o čemž svědčil záznam na doručence: zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 30. 9. 2016. Na předmětném rozhodnutí pak byl učiněn záznam o nabytí právní moci dne 26. 10. 2016. Je rovněž zřejmé, že zmocněnec žalobce, jak sám v žalobě uvedl a tuto skutečnost žalovaný nezpochybnil, má zřízenou datovou schránku od 27. 2. 2015 a zpřístupněnou od 15. 3. 2015.
22. Toto rozhodnutí pak bylo dle přesvědčení žalovaného vykonatelným exekučním titulem, na základě něhož pak byla nařízena exekuce srážkami ze mzdy, a to exekučním příkazem ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. FO/SM/EX2017/82.
23. Posouzením shora naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Zásady a způsob doručování písemností upravuje ust. § 19 správního řádu. Vyplývá z něho, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. V daném případě přitom nebylo pochyb, že předmětná písemnost – rozhodnutí o přestupku – měla být doručována ve smyslu ust. § 34 odst. 2 správního řádu pouze zástupci žalobce. Správní řád dále uvádí, že správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí. Z dané právní úpravy lze tedy jednoznačně dovodit, že při doručování písemností je povinností správního orgánu doručovat příslušnému subjektu, který má zřízenou datovou schránku, přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě. Tato povinnost vyplývá nejen ze shora vzpomínaného ust. § 19 správního řádu, ale rovněž z ust. § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, který je nepochybně ve vztahu ke správnímu řádu lex specialis. Navíc správní řád na tento zákon odkazuje u ust. § 19 pod čarou. Krajský soud má rovněž za to, že shora naznačený výklad ust. § 19 správního řádu odpovídá i ustálené judikatuře správních soudů, dle níž doručování podle správního řádu vychází z toho, že má-li účastník řízení zřízenou datovou schránku, musí mu být doručováno v souladu s odst. 1 ust. § 19 správního řádu do této datové schránky. Další způsoby doručování pak přicházejí v úvahu pouze v případě, že datová schránka nebyla k dispozici. Orgány veřejné moci jsou povinny doručovat účastníkům řízení takovými způsoby, jak to stanoví zákon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018 - č.j. 2 As 93/2016-138). Tento

závěr pak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku z 10. 4. 2013, č.j. 4 As 6/2013 – 28, na níž ostatně odkazuje i žalobce v podané žalobě. Pokud tedy správní orgán nesprávně doručoval účastníku řízení, který měl zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku podle § 3 a § 10 zákona č. 300/2008 Sb. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, je v takovém případě vyloučeno uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí rovněž konstatoval, že *„Pokud si však adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 23 odst. 4 správního řádu) vyloučeno. Z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá, že by si stěžovatel doručovanou písemnost (napadené rozhodnutí žalovaného) převzal, a závěr o doručení nelze učinit ani z pouhé skutečnosti, že podle záznamu poštovního doručovatele byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena do poštovní schránky stěžovatele. Pokud totiž žalovaný nepostupoval procesně správným způsobem při doručování, a nemohla se v důsledku toho uplatnit fikce doručení, leží důkazní břemeno ohledně skutečného doručení napadeného rozhodnutí na žalovaném, přičemž žalovaný žádné důkazy nepředložil.“*

25. Shora vzpomínané závěry Nejvyššího správního soudu jsou přílehlavé i na nyní projednávanou věc. Je totiž nepochybné, že správní orgán byl povinen žalobci, resp. jeho zástupci, doručovat písemnosti – v daném případě rozhodnutí o přestupku – do datové schránky. Zástupci žalobce totiž zanikla povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého bydliště a fikce doručení byla vyloučena. Tato skutečnost nemůže být vyvrácena názorem žalovaného, že se při doručování řídil obsahem písemné žádosti zástupce žalobce. Z uvedeného lze tedy dovodit, že napadené rozhodnutí - exekuční příkaz - byl vydán dne 24. 4. 2017, tedy v době, kdy nebylo rozhodnutí o přestupku řádně doručeno a exekuční titul tak nebyl pravomocný ani vykonatelný. Záznam o nabytí právní moci exekučního titulu dne 26. 10. 2016 nebyl, jak vyplývá ze shora uvedeného, učiněn v souladu se správním řádem ani zákonem č. 300/2008 Sb.
26. Z uvedených důvodů proto krajský soud napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
27. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 4 úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby, doplnění žaloby a repliku k vyjádření žalovaného (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 4 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Žalovaného soud zavázal uhradit náklady do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. ledna 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu